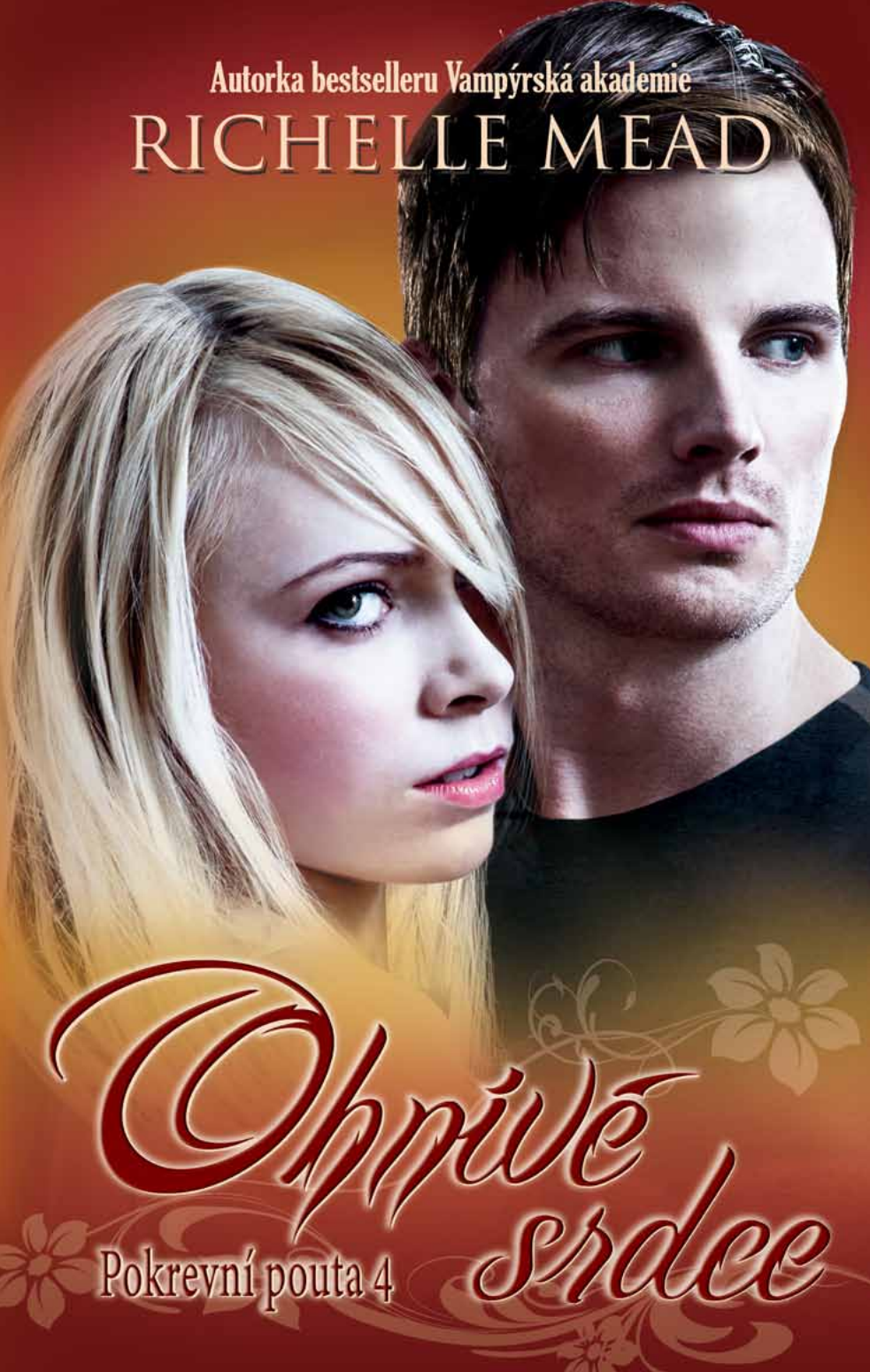


Autorka bestselleru Vampýrská akademie

RICHELLE MEAD



Ohnivě
srdce

Pokrevní pouta 4

RICHELLE MEAD

*Ohnivě
srdce*
Pokrevní pouta 4

2014



Copyright © 2013 by Richelle Mead
Translation © 2014 by Katrin Mekki

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu BLOODLINES: THE FIERY HEART,
vydaného nakladatelstvím Razorbill, a division of Penguin
Young Readers Group, New York 2013,
přeložila Katrin Mekki

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redaktorka: Hana Pernicová

Korektura: Hedvika Schiesselová

Sazba a obálka: Dušan Žárský

Vydání druhé, v elektronické verzi první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2014

ISBN 978-80-7303-965-3



1

ADRIAN

NEBUDU LHÁT: KDYŽ VEJDETE DO MÍSTNOSTI A UVIDÍTE SVOU PŘÍTELKYNĚ, jak si čte knížku o jménech dětí, je to o infarkt.

„Nejsem žádný odborník,“ začal jsem a pečlivě volil slova. „Teda vlastně jsem. Takže jsem si jistý, že než budeš potřebovat tohle, musíme spolu dělat určité věci.“

Sydney Sageová, moje zmiňovaná přítelkyně a světlo mého života, ani nevzhlédla. Jen na rtech jí hrál lehký úsměv. „To je kvůli iniciačnímu rituálu,“ objasnila věcně, jako by mluvila o tom, že si zajde na manikúru nebo na nákup, a ne o tom, že se chystá připojit k čarodějnickému covenu. „Musím mít magické jméno, které všechny používají během svých shromáždění.“

„Jasně. Magický jméno, iniciační rituál. Zkrátka běžný všední den, co?“ Ne že bych se tomu měl co podívat, když já sám jsem vampýr s fantastickou a komplikovanou schopností uzdravovat lidi a vnucovat jim svou vůli.

Tentokrát už jsem si vysloužil opravdový úsměv, a dokonce zvedla hlavu. Odpolední slunce pronikající oknem do mojí ložnice zvýrazňovalo jantarový odstín jejích očí. Překvapeně je na mě vykulila, hned jak si všimla, že jsem přinesl tři krabice. „Co to je?“

„Revoluce v muzice,“ prohlásil jsem a položil je na podlahu. Otevřel jsem tu vrchní a odhalil gramofon. „V kampusu jsem si

všiml cedule, že je nějaký kluk prodává.“ Otevřel jsem druhou krabici plnou gramodesek a vytáhl z nich *Rumours* od skupiny Fleetwood Mac. „Teď můžu poslouchat hudbu v její nejčistší formě.“

Sydney nevypadala, že to na ni udělalo dojem. To mě překvapilo, protože můj mustang z roku 1967 – který pojmenovala Ivaškinátor – obdivuje natolik, že pro ni je jakousi svatyní. „Jsem si jistá, že zdigitalizovaná muzika je stejně čistá. Vyhodil jsi peníze, Adriane. Všechny ty skladby v krabiciích by se mi vešly do telefonu.“

„A vešlo by se ti tam ještě dalších šest krabic, co mám v autě?“

Ohromeně zamrkala, načež se zatvářila obezřetně. „Adriane, kolik tě to všechno stálo?“

Tu otázku jsem odmávl. „Hele, na leasing mi ještě zbylo. Jen tak tak.“ Ještě že nemusím platit nájem, protože ten už mám předplacený, ale i tak mám spoustu dalších složenek. „Navíc teď mám na takový věci víc peněz, když mě *někdo* přiměl přestat kouřit a nevyhledávat v barech šťastné hodinky.“

„Spíš šťastné dny,“ namítl. „Jde mi o tvoje zdraví.“

Usedl jsem vedle ní na postel. „Stejně jako já dohlížím na tebe a tvou závislost na kofeinu.“ To byla naše dohoda, v níž jsme se vzájemně podporovali. Já jsem přestal kouřit a pít jsem omezil na jeden drink denně. Ona zase omezila svou posedlost dietou, přijímala zdravé množství kalorií a pila jen jednu kávu za den. Kupodivu s tím měla větší problém než já s omezením alkoholu. Zpočátku jsem myslel, že ji budu muset poslat na léčení na odvykání závislosti na kofeinu.

„Nejsem závislá,“ zavrčela. „Je to spíš... životní styl.“

Zasmál jsem se a přitáhl si ji k sobě, abych ji políbil. Zbytek světa rázem zmizel. Neexistovaly žádné knihy o jménech, žádné gramodesky ani zlozvyky. Existovala jen ona a její rty, které byly hebké a vášnivé zároveň. Všichni ostatní ji považují za upjatou a chladnou. Jen já znám pravdu o vášni a touze, kterou v sobě ukrývá. Tedy, já a Jill – holka, která mi vidí do hlavy. Protože spolu máme psychické pouto.

Položil jsem Sydney na postel a jako pokaždé mě napadlo, že děláme něco zakázaného. Lidé a morojští vampýři se spolu přestali mísit v době temna, kdy se moje rasa ukryla před světem. Udělali jsme to kvůli bezpečí a rozhodli se, že bude nejlepší, když lidé nebudou vědět o naší existenci. V současné době moji lidé i její (ti, kteří vědí o Morojích) považují takové vztahy za špatné, v jistých kruzích dokonce za temné a zvrácené. Ale mně je to jedno. Záleží mi jen na Sydney, a když se jí dotýkám, šílím. Přesto její klidná vyrovnaná osobnost mírní bouři, která ve mně zuří.

To ale neznamená, že bychom svůj vztah stavěli na odiv. Vlastně ho tajíme, což vyžaduje nenápadnost a pečlivé plánování. I teď už nám hodiny odtikávají. Takhle to chodilo každý týden. Poslední hodinu ve škole měla nezávislé studium se shovívavou profesorkou, která ji pouštěla dřív, aby mohla hned utíkat za mnou. Měli jsme tak vzácnou hodinu na mazlení a povídání – obvykle jen na mazlení, které bylo pod časovým tlakem stále naléhavější. Potom se Sydney vracela do soukromé školy, než její sestre Zoe skončí vyučování. Zoe nenávidí vampýry a na sestře lpí.

Sydney má jakési vnitřní hodiny, které jí vždycky napověděly, že nastal čas odejít. Nejspíš to je její vrozenou schopností zvládat sto věcí najednou. To já nedokážu. V takových chvílích se dokážu soustředit jen na to, jak jí sundám tričko a jestli mi tentokrát dovolí dostat se i pod podprsenku. Zatím jsem takové štěstí neměl.

Posadila se, tváře jí hořely a zlatavé vlasy měla rozčuchané. Byla tak krásná, až mě z toho bolelo srdce. Zoufale jsem si přál ji v takové chvíli namalovat a zachytit pohled jejích očí. Zračila se v nich něha, která tam obvykle nebývá. Působila zranitelně, kdežto jindy se většinou hlídá. Přestože jsem dobrý malíř, zachytit Sydney na plátno bych nedokázal.

Sebrala svou hnědou halenku, zapnula si ji a schovala pod ni tyrkysovou krajkou. Ráda se oblékala konzervativně. Za poslední měsíc si ale pořídila nejružnější módní podprsenky,

a přestože bych ji radši viděl bez nich, měl jsem radost, že se díky nim její život stal aspoň trochu barevnějším.

Došla k zrcadlu, které mám na skříni, a já jsem zapojil svou magii éteru, abych zahlédl její auru – energii, která obklopuje všechny živé bytosti. Krátce jsem pocítil opojný zášleh magie a pak jsem uviděl zářivé světlo, které ji obestírá. Vypadalo jako vždycky. Žlutá barva představovala vzdělanost a sytější purpurová vášeň a spiritualitu. Jako mrknutím oka její aura zmizela a stejně tak radost z éteru.

Uhladila si vlasy a podívala se dolů. „Co je to?“

„Hmm?“ Stoupl jsem si za ni a objal ji kolem pasu. Vtom jsem si všiml, co vzbudilo její pozornost, a strnul jsem. Byly to manžetové knoflíčky s rubíny a diamanty. Veškerou vřelost a radost, kterou jsem v tu chvíli pociťoval, nahradil chlad a dobře známá temnota. „Ty jsem dostal před lety k narozeninám od tety Taťány.“

Sydney si jeden z nich začala prohlížet okem odborníka. Usmála se. „Máš v tom celé jmění. Jsou z platiny. Kdybys je prodal, byl bys zajištěný po celý zbytek života. A mohl by sis koupit všechny gramodesky, co bys chtěl.“

„Radši bych spal pod mostem, než bych je prodal.“

Zaznamenala změnu její nálady a otočila se. Ve tváři měla soucitný výraz. „Jen jsem si dělala legraci.“ Něžně se dotkla její tváře. „Je to v pořádku. Všechno je v pořádku.“

Jenže to nebylo v pořádku. Svět mi najednou připadal beznadějně krutý. Bez její tety, královny Morojů a jediné její příbuzné, která mě nikdy neodsuzovala, byl prázdný. V krku se mi udělal knedlík a začaly na mě padat stěny. Vzpomněl jsem si, jak tetu probodli a potom během pátrání po vrahovi vystavovali všem na odiv fotky jejího zkrvaveného těla. Nezáleželo na tom, že vrah už sedí na mřížemi a čeká na popravu. Tetu Taťanu mi to nevrátí. Odešla do míst, kam ji nemůžu následovat – aspoň ne teď – a já jsem zůstal tady...

„Adriane.“

Sydneyin hlas byl klidný, ale odhodlaný. Pomalu jsem se vymanil ze zoufalství, které na mě dolehlo rychle a těžce. Tem-

nota sílila každým rokem, kdy jsem pracoval s éterem. Byla to cena za ohromnou moc a poslední dobou jsem míval takové propady čím dál častěji. Soustředil jsem se na Sydneyiny oči a do světa se zase vrátilo světlo. Ztráta tety mě pořád bolela, ale Sydney tu byla se mnou jako moje naděje a moje kotva. Nebyl jsem sám. Nebyl jsem nepochopený. Polkl jsem, přikývl a obdařil ji chabým úsměvem. Temná ruka éteru povolila svůj stisk. Prozatím.

„Jsem v pohodě.“ Když jsem viděl, že mi to moc nevěří, políbil jsem ji na čelo. „Už bys vážně měla jít, Sageová. Zoe si bude říkat, kde jsi. A taky přijdeš pozdě na sraz čarodějnic.“

Ještě chvíli mě zaujatě pozorovala a pak se trochu uvolnila. „Dobře. Ale kdybys něco potřeboval...“

„Já vím, já vím. Zavolám na telefon lásky.“

To jí vykouzlilo na tváři úsměv. Nedávno jsme si pořídili předplacené mobily, které alchymisté – organizace, pro kterou pracuje – nemůžou vysledovat. Ne že by sledovali hovory a esemesky z jejího hlavního telefonu, ale jistě by mohli, kdyby měli dojem, že se děje něco podezřelého. Nechtěli jsme za sebou nechávat stopu z telefonátů a textovek.

„A v noci přijdu,“ dodal jsem.

Její rysy znovu ztvrdly. „Ne, Adriane. Je to příliš riskantní.“

Další výhodou éteru je schopnost navštěvovat lidi ve snech. Jelikož nemáme moc času, abychom spolu mohli mluvit v bdělém stavu, je to celkem příhodný způsob. Navíc v bdělém stavu teď neztrácíme čas mluvením. Ale jako každé používání éteru, i tohle ohrožuje moje duševní zdraví. Sydney se tím hodně trápí, ale já to považuju za maličkost – hlavně, že můžu být s ní.

„Žádný námitky,“ upozornil jsem ji. „Chci vědět, jak ses měla, a ty zase budeš chtít vědět, jak jsem se měl já.“

„Adriane...“

„Jenom na chvíli,“ slíbil jsem.

Váhavě souhlasila – i když nijak nadšeně – a já ji vyprovodil ke dveřím. V obývací místnosti se zastavila u malého akvária u okna. S úsměvem k němu poklekla a zaklepala na sklo. Uvnitř bydlel drak.

Ne, vážně. Správně se ta bytost jmenovala callistana, ale takhle jsme mu většinou neříkali. Pojmenovali jsme ho Skokan. Sydney ho vyvolala z říše démonů, aby jí pomáhal. On nám ale hlavně pomáhal likvidovat jakékoli jídlo, které se nacházelo v mém bytě. Oba jsme si ho oblíbili, a aby byl spokojený, střídali jsme se v péči o něj. Ale od té doby, co přišla Zoe, se jeho hlavním bydlištěm stal můj byt. Sydney otevřela akvárium a malý tvor s tělem pokrytým zlatými šupinami jí vlezl do dlaně. Zbožně na ni zíral, což jsem mu nemohl zazlívat.

„Už je dost dlouho ve skutečné podobě,“ řekla. „Chceš si dát pauzu?“ Skokan mohl existovat buď v živé podobě, nebo mohl být přeměněný do tvaru sošky, což bylo užitečné a člověk se vyhnul otázkám, když někdo přišel na návštěvu. Ale přeměnit ho dokázala jen Sydney.

„Jo. Pořád chce žrát moje obrazy. A nechci, aby mě viděl, jak tě políbím na rozloučenou.“

Polechtala ho pod bradou a pronesla slova, která ho proměnila v sochu. Takhle bude život rozhodně jednodušší, i když pro jeho zdraví je prospěšné občas ho vypustit a přeměnit v živého tvora. Ale už mi lezl na nervy.

„Na čas si ho vezmu,“ řekla a strčila ho do kabelky. I když byl v neživé formě, prospívalo mu být s ní.

Když už nás nikdo upřeně nesledoval, dlouze jsem Sydney políbil a nechtělo se mi polibek ukončit. Vzal jsem její obličej do dlaní.

„Únikový plán číslo sedmnáct,“ pověděl jsem jí. „Utečeme a otevřeme si obchůdek s džusem ve Fresnu.“

„Proč zrovna ve Fresnu?“

„Zní to jako místo, kde lidi pijou hodně džusu.“

Zasmála se a znovu mě políbila. Naše „únikové plány“ už se staly obvyklým žertováním. Vždycky byly šílené a číslovali jsme si je nahodile. Obvykle jsem si je vymýšlel na místě. Smutné na tom bylo, že tyhle plány byly mnohem promyšlenější než ty skutečné, které bychom mohli mít. Oba jsme si uvědomovali, že musíme žít přítomností, protože budoucnost je nejasná.

Ukončit druhý polibek bylo taky těžké, ale nakonec to udělala a já ji pak sledoval, jak odchází. Můj byt mi bez ní připadal pochmurnější.

Přinesl jsem si z auta zbytek krabic a začal se probírat těmi poklady. Většina gramodesek pocházela z šedesátých a sedmdesátých let, jen tu a tam se vyskytla nějaká z osmdesátých. Nebyly nijak seřazené a ani jsem se o to nepokoušel. Až se Sydney smíří s tím, že jsem zbytečně utratil peníze, neodolá a seřadí mi je podle interpreta, žánru nebo barvy. Prozatím jsem postavil gramofon do obývacího a náhodně vytáhl jednu desku: *Machine Head* od Deep Purple.

Do večere zbývalo ještě pár hodin, a tak jsem se skláněl nad malířským stojanem, zíral na prázdné plátno a pokoušel se vymyslet, jak pojmut svůj úkol z olejomalby – autoportrét. Nemusí být realistický. Může být abstraktní. Může být jakýkoli, pokud mě bude představovat. Nevěděl jsem si rady. Dokázal bych namalovat kohokoli, koho znám. Možná bych nedokázal přesně zachytit Sydneyin pohled, když ji objímám, ale dokázal bych namalovat její auru nebo zachytit barvu jejích očí. Dokázal bych namalovat zamyšlený křehký obličej svojí kamarádky Jill Mastranové Dragomirové, mladé morojské princezny. Dokázal bych namalovat planoucí růže, abych vzdal hold své bývalé přítelkyni, která mi rozervala srdce na kusy, ale kterou jsem přesto nikdy nepřestal obdivovat.

Ale sebe? Nevěděl jsem, jak na to. Možná mám jen umělecký blok. Možná sám sebe neznám. Jak jsem tak zíral na plátno, moje frustrace vzrůstala. Měl jsem co dělat, abych nezašel do své zanedbávané skříňky s likéry a nenalil si drink. Pod vlivem alkoholu sice netvořím to nejlepší umění, ale aspoň mi přináší inspiraci. Už jsem téměř cítil na jazyku chuť vodky. Mohl bych ji smíchat s pomerančovým džusem a předstírat, že žiju zdravě. Prsty mě svrběly a nohy už mě málem samy nesly do kuchyně, ale odolal jsem. Vážnost Sydneyina pohledu se mi vpálila do mysli, a tak jsem se znovu zaměřil na plátno. Tohle zvládnou – za strážlivá. Slíbil jsem jí, že budu pít jen jeden drink denně, a svoje slovo musím dodržet. Dosud jsem si ten jeden

drink dopřával vždycky v závěru dne, než jsem šel spát. Moc dobře jsem nespál. Vždycky jsem měl se spánkem problémy, a tak jsem používal, co se dalo.

Moje rozhodnutí zůstat střízlivý nicméně nevyústilo v žádnou inspiraci, a když minula pátá hodina, plátno stále zelo prázdnotou. Vstal jsem a protáhl se. Zase se mě začala zmocňovat ta temnota. Tentokrát v ní ale nad smutkem převažoval vztek a rozčilení z toho, že tohle prostě nezvládnou. Moji učitelé malby tvrdí, že mám talent, jenže v takových chvílích si připadám jako lenoch, jemuž se nikdy nebude dařit. Za toho mě ostatně považuje většina lidí. Obzvláště skličující bylo, když jsem pomyslel na Sydney, která ví všechno o všem a excelovala by v jakémkoli oboru, který by si vybrala. Když pomínu vampýrsko-lidský problém mezi námi, uvažuji, co jí vlastně můžu nabídnout. Polovinu věcí, o které se zajímá, nedokážu ani správně vyslovit, natož abych se o nich mohl bavit. Kdybychom se někdy dopracovali ke společnému životu, nejspíš by chodila platit složenky, zatímco já bych doma uklízel. A ani to mi moc dobře nejde. Kdyby chtěla prostě jen přijít domů a vy padat k nakousnutí, zbytek bych zvládl na výbornou.

Uvědomuju si, že těmihle obavami se užívám pokaždé, když se mě zmocní éter. Ne všechny jsou opodstatněné, ale zbavit se jich dá jen těžko. Nechal jsem umění uměním a odešel jsem ven. Doufal jsem, že nadcházející večer mě rozptýlí. Slunce už zapadalo a zimní večer v Palm Springs nevyžadoval víc než lehkou bundu. Tohle je oblíbená doba Morojů – venku je ještě světlo, ale už to není nepříjemné. Na rozdíl od Strigojů – nemrtvých vampýrů, kteří zabíjejí kvůli krvi – jistou dávku slunečního světla snášíme. Je slunce zabíjí a my toho využíváme. V boji proti nim potřebujeme každou pomoc, která se nabízí.

Dojel jsem do Vista Azul, předměstí vzdáleného jen deset minut od centra, kde sídlí Amberwoodská soukromá internátní škola, na které studuje Sydney a ostatní členové naší party. Obvykle se role šoféra ujímá Sydney, ale tahle pochybná čest dnes večer připadla mně, protože Sydney musela na tajné setkání covenu. Celá parta už na mě čekala před dívčí kolejí.

Naklonil jsem se přes sedadlo spolujezdce a otevřel dveře. „Nastupovat,“ zavelel jsem.

Všichni se nahrnuli do auta. Teď jich bylo pět plus já. Kdyby tu byla Sydney, tvořili bychom šťastnou sedmičku. Když jsme původně přišli do Palm Springs, byli jsme jen čtyři. Jill, kvůli které jsme tu všichni byli, si sedla vedle mě a obdařila mě úsměvem.

Pokud je Sydney první zklidňující silou v mém životě, Jill zaujímá hned druhé místo. Je jí teprve patnáct, takže je o sedm let mladší než já, ale už teď z ní vyzařuje grácie a moudrost. Sydney je možná láska mého života, ale Jill mi rozumí jako nikdo jiný. Aby taky ne, když spolu máme psychické pouto. Vytvořilo se mezi námi loni, když jsem jí za pomoci éteru zachránil život. A když říkám zachránil, opravdu to tak myslím. Jill byla mrtvá ani ne minutu, ale skutečně zemřela. Použil jsem moc éteru a zázračně ji přivedl zpátky k životu dřív, než se jí zmocnil ten druhý svět. Ten zázrak nás svázal a propojil, takže Jill cítí moje pocity a čte moje myšlenky.

Těm, kteří se vrátili zpátky ze světa mrtvých, říkáme „stínem políbení“, což už by samo o sobě pomotalo hlavu jakémukoli děcku. Jill k tomu měla ještě tu smůlu, že je jednou ze dvou žijících členek vymírající pokrevní linie královských Morojů. Tohle se dozvěděla teprve nedávno, stejně jako její sestra Lissa, královna Morojů a moje dobrá kamarádka. Jill musí zůstat naživu, aby se Lissa udržela na trůnu. Ti, kteří oponují Lissině liberální vládě, samozřejmě touží vidět Jill mrtvou a následně se odvolat na prastarý zákon, podle něhož monarcha musí mít aspoň jednoho žijícího člena své rodiny. A tak kdosi přišel s geniálním nápadem poslat Jill do úkrytu uprostřed lidského města v poušti. Protože proč by tu chtěli žít vampýři? Tuhle otázku jsem si pokládal dost často.

Jillini tři bodyguardi se nasoukali na zadní sedadlo. Všichni jsou to dhampýři – rasa, která vznikla křížením vampýrů a lidí v dobách, kdy si obě naše rasy ještě svobodně dopřávaly lásku. Dhampýři jsou silnější a rychlejší než my ostatní, což z nich činí ideální bojovníky v bitvě proti Strigojům a královrahům. Eddie

Castile je de facto vůdcem celé skupiny. Byl s Jill už od začátku a je spolehlivý. Angeline Dawesová, ztřeštěná rusovláska, je spolehlivá o něco méně. A tím „o něco méně“ myslím, že není spolehlivá. Ale v boji je třída. Nejnovější posilou skupiny je Neil Raymond alias Vysoký, Pořádný a Nudný. Z jakýchsi nepochopitelných důvodů si Jill a Angeline myslí, že to, že se nikdy ani neusměje, je známkou ušlechtilého charakteru. Jejich estrogen povzbuzuje ještě to, že studoval v Anglii, kde pochytil lehký britský přízvuk.

Poslední členka party zůstala stát venku a odmítala nastoupit do auta. Zoe Sageová, Sydneyina sestra.

Předklonila se a setkali jsme se očima. Měla je hnědé, skoro jako Sydney, ale neměla v nich tolik zlatavých odlesků. „Není tam místo,“ prohlásila. „Nemáš v autě dost sedadel.“

„To není pravda,“ namítl jsem. Jill pochopila tu narážku a přisunula se blíž ke mně. „Tohle sedadlo je pro tři. Poslední majitel sem přidal dokonce bezpečnostní pás navíc.“ Ačkoli je to tak bezpečnější, Sydney málem dostala infarkt z toho, že v mustangovi někdo něco předělal z původního stavu. „Navíc jsme všichni jedna rodina, ne?“ Abychom k sobě měli snazší přístup, vydávali jsme se v Amberwoodu všichni za sourozence nebo sestřenice a bratrance. V případě Neila už ovšem alchymisté vzdali pokusy učinit z něj dalšího příbuzného, protože to už by bylo k smíchu.

Zoe několik vteřin zírala na volné místo. Přestože sedadlo bylo relativně široké, musela by se dost mačkat k Jill. Zoe byla v Amberwoodu asi měsíc, ale pořád v ní převažovaly předsudky ohledně vampýrů a dhampýrů. Dobře jsem to znal, protože Sydney bývala dřív taky taková. Byla to ironie, jelikož posláním alchymistů je udržet svět vampýrů a nadpřirozena v utajení před lidmi, a přitom se vampýrů sami bojí. Alchymisté žijí v přesvědčení, že moje rasa je zvrácená hříčka přírody, kterou je nejlepší ignorovat a držet odděleně od lidí, jinak bychom je prý poskvřnili svým zlem. V situacích, jako je ta kolem Jill, nám pomáhají s vyřizováním na úřadech a školách. Alchymisté excelují v realizování plánů. Takhle se sem dostala Sydney –

aby Jill pomáhala v jejím exilu, jelikož alchymisté nechtějí, aby došlo k morojské občanské válce. Zoe sem nedávno poslali jako učednici a stala se velikým problémem pro náš vztah.

„Jestli se bojíš, nemusíš s námi jezdit,“ řekl jsem. Nejspíš jsem nemohl říct nic, co by ji víc motivovalo. Strašně se chtěla stát superalchymistkou, hlavně proto, aby udělala dojem na svého otce. Po vyslechnutí mnoha příběhů o něm jsem dospěl k závěru, že je to ukrutný debil.

Zoe se zhluboka nadechla a obrnila se. Bez dalšího slova se vmáčkla vedle Jill. Zabouchla dveře a tiskla se k nim co nejbliž. „Sydney neměla dávat pryč SUV,“ zamumlala po chvíli.

„Kde je vlastně Sageová? Ehm, totiž Sageová starší,“ dodal jsem a vyjel ze silnice od školy. „Ne že bych vám nerad dělal šoféra. Mělas mi přinést černou uniformu, nezletilá.“ Štouchl jsem do Jill a ona mi štouchnutí oplatila. „Něco takovýho bys jistě v klubu šití zvládla spíchnout.“

„Dělá nějaký projekt pro profesorku Terwilligerovou,“ odpovíděla mi Zoe nesouhlasně. „Pořád pro ni něco dělá. Nechápu, proč výzkum historie zabere tolik času.“

Zoe nevěděla, že tenhle projekt znamená, že Sydney bude uvedena do profesorčina covenu. Lidská magie mi připadá zvláštní a záhadná. Alchymisté ji zcela odsuzují, ale pro Sydney je zjevně přirozená. To není nic překvapivého, jelikož jí připadá přirozené všechno. Překonala svůj strach z nadpřirozena, stejně jako strach ze mě, a ponořila se do studia magie se svou potrhlou, ale milou profesorkou Jackie Terwilligerovou. Je pochopitelné, že alchymistům by se to nelíbilo. Vlastně nevím, co by je vytočilo víc – jestli to, že se Sydney učí okultním uměním, nebo že chodí s vampýrem. Bylo by to skoro až komické, kdybych se nebál, že horlivci z řad alchymistů by jí mohli udělat něco strašlivého, kdyby ji přistihli. Proto se situace stala nebezpečnou, když se tu objevila Zoe, která byla se Sydney pořád pohromadě.

„Protože taková už je Sydney,“ objasnil Eddie ze zadního sedadla. Ve zpětném zrcátku jsem uviděl, jak se usmívá, přestože neustále pronikavým pohledem sledoval okolí a dával po-

zor na potenciální nebezpečí. Jeho a Neila vytrénovali strážci – dhampýrská organizace vynikajících bojovníků, kteří chrání Moroje. „Když má nějaký úkol splnit na sto procent, zdá se jí to málo.“

Zoe potřásla hlavou, ale nepobavilo ji to tak jako nás ostatní. „Je to jen hloupý předmět. Bohatě stačí, když proleze.“

Ne, pomyslel jsem si. *Potřebuje se učit.* Sydney se nekrmí vědomostmi jen kvůli své práci. Dělá to proto, že to miluje. A nejradši ze všeho by se pustila do studia na univerzitě, kde by se mohla naučit, cokoli by chtěla. Jenže se narodila do své rodiny, takže zdědila tuhle práci a musela skákat, jak alchymisté pískají. Na střední škole už odmaturovala, ale tenhle poslední rok studia brala stejně vážně jako tehdy poprvé a dychtivě se chtěla naučit, co jen mohla.

Jednou, až tohle všechno skončí a Jill bude v bezpečí, utečeme spolu pryč. Nevěděl jsem kam a nevěděl jsem jak, ale Sydney tyhle logistické problémy jistě vyřeší. Unikne alchymistům a stane PhDr. Sydney Sageovou a já budu... no, něco dělat.

Ucítil jsem na předloktí malou dlaň, a tak jsem střelil pohledem po Jill. V jadeitově zelených očích se jí zračil soucit. Věděla, na co myslím. Zнала všechny moje fantazie, které jsem si dokola přemítal v hlavě. Oplatil jsem jí chabý úsměv.

Dojeli jsme na předměstí Palm Springs, kde bydlel Clarence Donahue – jediný natolik šílený Moroj, že se rozhodl žít tady v poušti, než jsme sem s kamarády loni na podzim přišli. Starý Clarence už je trochu pomatený, ale je hodný a vždycky ve svém domě vřele přivítá tlupu Morojů a dhampýrů a navíc jim dovolí napít se krve své dárkyně/hospodyně. Morojové nemusejí pro krev zabíjet jako Strigojové, ale párkrát za týden ji zkrátka potřebujeme. Naštěstí na světě existuje spousta lidí, kteří nám dávají svou krev rádi a na oplátku si užívají rauše z endorfinů, který přináší vampýří kousnutí.

Clarence seděl v obýváku v masivním křesle potaženém kůží a se silnými brýlemi na nose četl jakousi prastarou knihu. Když jsme vešli, překvapeně vzhlédl. „Aha, je čtvrtek! To je ale milé překvapení.“

„Je pátek, pane Donahue,“ opravila ho jemně Jill a sklonila se k němu, aby mu vlepila pusu na tvář.

Přívětivě na ni pohlédl. „Opravdu? Copak jste tu nebyli včera? No, to je jedno. Dorothy vám jistě ráda vyhoví.“

Jeho stará hospodyně Dorothy skutečně vypadala, že nás ráda vidí. Když jsme s Jill dorazili do Palm Springs, jako by vyhrála jackpot. Staří Morojové nepijí tolik krve jako mladí. Clarence jí tedy poskytuje rauš jen občas, ale zato moje a Jilliny časté návštěvy vítá s radostí. Ale nikdo kromě Jill nevěděl, že zatímco celá skupina sem vozí Jill na krev dvakrát třikrát týdně, já se tu stavuju denně, abych se z Dorothy napil. Proto to nejspíš Clarence zmátlo a nevěděl, jaký je zrovna den. Během intimních chvil se Sydney jsem nikdy nezatoužil po krvi a doufal jsem, že to tak zůstane i nadále. Přestože Sydneyin postoj k vampýrům se od počátku hodně změnil, bylo mi jasné, že by nikdy nedovolila, abych se napil její krve, takže jsem nechtěl dopustit, aby mi někdy přišlo na mysl, že bych ji mohl kousnout. Jiní Morojové takové věci mezi sebou nebo s dhampýry provozují, ale s ní bych to nikdy neudělal. Lačním po jejím těle, ne po její krvi.

Jill doběhla k Dorothy. „Můžu jít hned?“ Starší žena nedočkavě přikývla a obě odešly z místnosti do soukromí. Zoe nic neřekla, ale zatvářila se znechuceně. Když jsem viděl její výraz a to, jak se snaží sedět co nejdál od nás, skoro jsem se až usmál, jak moc mi připomínala Sydney za starých časů.

Angeline poskakovala na gauči jako děčko. „Co je k večer?“ Mluvila s jižanským přízvukem, protože vyrůstala ve venkovské horské komunitě Morojů, dhampýrů a lidí. Tahle komunita je jediná, kterou znám, kde spolu všechny tři rasy žijí a dokonce se mezi sebou žení a vdávají. Každý na ně pohlíží se směsí hrůzy a fascinace. Jakkoli je jejich otevřenost přitažlivá, nikdy mě ani nenapadlo, že bych se Sydney mohl žít mezi nimi. Nesnáším táboření.

Nikdo neodpověděl. Angeline se dívala z jednoho na druhého. „No? Proč tady není nic k jídlu?“ Dhampýři nepijí krev a stravují se jako normální lidé. Morojové také potřebují oby-

čejné jídlo, ale stačí nám ho méně než lidem. Jenže aby aktivnímu dhampýrovi řádně fungoval metabolismus, chce to pořádnou dávku energie.

Tahle naše pravidelná setkání se stala jakousi rodinnou večerí. Nejezdili jsme sem jen kvůli krvi, ale taky se najíst. Byl to hezký způsob, jak předstírat, že vedeme normální život. „Vždycky je tady přece jídlo,“ prohlásila pro případ, že si toho někdo z nás nikdy nevšiml. „To indiánský, co jsme tuhle měli, mi moc chutnalo. Ta masala, nebo co to bylo. Ale nevím, jestli bychom to tam ještě měli chodit kupovat, protože to brzy určitě nazvou Pokrm původních obyvatel. To není moc slušný.“

„O jídlo se obvykle stará Sydney,“ řekl Eddie a ignoroval Angelinu dobře známou a milou tendenci uhýbat od tématu.

„Ne obvykle,“ opravil jsem ho. „Vždycky.“

Angeline se zadívala na Zoe. „Proč jsi nám něco nekoupila?“

„Protože to není moje práce!“ ohrnula nos Zoe. „Jsme tady proto, abychom kryli Jill a zajistili, aby ji nikdo nenašel. Moje práce není vás krmit.“

„V jakém slova smyslu?“ zeptal jsem se. Dobře jsem si uvědomoval, že je ode mě zlomyslné položit takovou otázku, jenže jsem neodolal. Chvilku jí trvalo, než ten dvojsmysl pochopila. Nejprve zbledla a potom vzteky celá zčervenala.

„V žádném! Nejsem váš poskok. Ani Sydney. Nevím, proč se o vás pořád tak stará. Měla by zařizovat jen věci, které jsou nezbytné k vašemu přežití. Objednávání pizzy k nim nepatří.“

Předstíral jsem zívnutí a pohodlně jsem se opřel na gauči. „Možná jí došlo, že když nás bude dobře krmit, nebudete vy dvě vypadat tak chutně.“

Zoe to vyděsilo natolik, že ani neodpověděla. Eddie po mně střelil útrpným pohledem. „To stačí. Objednat pizzu není tak těžké. Udělám to.“

Než dotelefonoval, Jill se vrátila s pobaveným úsměvem ve tváři. Zjevně vyslechla náš rozhovor. Pouto sice nefungovalo neustále, ale dneska bylo mimořádně silné. Když se hádka o pizzu uklidnila, zabředli jsme do přátelského hovoru. Tedy všichni kromě Zoe, která nás jen sledovala a čekala. Mezi

Angeline a Eddiem panovaly vřelé a upřímné vztahy, přestože se nedávno bolestně rozešli. Angeline se s tím vyrovnala a teď předstírala, že ji zajímá Neil. Pokud to Eddieho stále ještě trápilo, nedával to znát, což je pro něj typické. Sydney tvrdí, že tajně miluje Jill, a to taky dobře skrývá.

Schvaloval bych to, jenže Jill stejně jako Angeline dělá, že taky miluje Neila. Obě holky to samozřejmě jen hrají, ale nikdo – dokonce ani Sydney – mi to nevěří.

„Spokojený s tím, co jsme objednali?“ zeptala se ho Angeline. „Tys nic nechtěl.“

Neil se stoickým výrazem zavrtěl hlavou. Tmavé vlasy měl prakticky nakrátko zastřižené. Takovéhle praktické věci alchymisté milují. „Nemůžu si dovolit marnit čas dohadováním o feferonkách a houbách. Kdybyste chodili na moji školu v Devonshire, pochopili byste to. Ve druháku nás odvezli do močálů a nechali nás být, abychom bojovali o přežití. Když budete tři dny jíst větvičky a vřes, naučíte se nedohadovat se o každém jídle, co pozřete.“

Angeline s Jill vzdechly, jako by to byla ta nejdrsnější a nejmužnější věc, jakou kdy slyšely. Eddieho výraz odrážel moje rozpoložení. Taky nevěděl, jestli to ten kluk myslí vážně, nebo jen geniálně motá holkám hlavy.

Zoe zazvonil telefon. Podívala se na displej a okamžitě nadskočila. „To je táta.“ Aniž se na nás podívala, hovor přijala a odběhla ven.

Nevěřím na předtuchy, ale po zádech mi přeběhl mráz. Otec Sageových není zrovna vřelý a přátelský typ, který by zavolal, jen aby svá dítka pozdravil v pracovní době, když ví, že Zoe zrovna plní své alchymistické povinnosti. Pokud se na ni něco chystá, chystá se to i na Sydney. A to mi dělalo starosti.

Další konverzaci už jsem téměř nevěnoval pozornost. Napjatě jsem čekal, až se Zoe vrátí. Když konečně přišla zpátky, její bledý obličej mi napověděl, že jsem měl pravdu. Stalo se něco zlého.

„Co se děje?“ vyhrkl jsem. „Je Sydney v pořádku?“ Příliš pozdě jsem si uvědomil, že bych o ni neměl projevovat výji-

mečný zájem. Dokonce ani naši kamarádi o našem vztahu nevědí. Naštěstí všichni věnovali pozornost Zoe.

Pomalů zavrtěla hlavou a s nevěřicně vykulenýmá očima ze sebe vypravila: „Já... já nevím. Jde o moje rodiče. Rozvádějí se.“